

1867-03-16

AFSENDER

J. C. Jacobsen

MODTAGER

Carl Jacobsen

FAKTA

Type:
Brev

Sprog:
Dansk

Afsendersted:
København

Arkivplacering:
Uden FA-nummer, æske F 3,1

Emneord:
Familieliv

DOKUMENTINDHOLD

Om J. C. Jacobsens første møde med Emilie Djørup efter Carls afrejse.

TRANSSKRIFTION

Carlsberg 16 Marts 1867.

Kjære Carl!

Da jeg ikke veed hvor lang Tid, der kan hengaae, til jeg modtager dit næste Brev, troer jeg ikke at burde afvente dets Ankomst, før jeg, som et Supplement til mine sidste Breve, meddeler Dig Resultatet af min første Sammenkomst med E.- Jeg besøgte hende i Toorsdags hos Michael's og havde en lang Samtale med hende i hvilken jeg først bestræbte mig for at overtøye hende om, at jeg virkelig ikke "havde Noget imod hende" men meget mere netop havde havt hendes Fremtids Lykke for Øie og dernæst søgte ved Fornuftsgrunde at bringe hende til at indsee Rigtigheden af min Opfattelse, men det var øiensynligt, at hverken mine Forsikringer eller mine Grunde - hvor mildt og venligt de end bleve fremførte -gjorde noget stort Indtryk eller vare istand til at tilveiebringe synderlig Forandring i de Forestillinger hvori hun havde levet sig ind. Det var tydeligt, at hun i mig stadigt saa den strenge, haarde Onkel, der var vred fordi man havde handlet imod hans Villie og der var derfor ingen

rigtig Modtagelighed for den Forestilling, at det var Vægten af mine Grunde der havde nødsaget mig til at handle som jeg gjorde. Først da jeg havde udtømt omtrent Alt hvad jeg vidste at sige og til Slutning tog hende kjærligt om Hovedet og klappede hende, idet jeg - vistnok noget bevæget - forsikkrede hende hvor ondt det gjorde mig for hende, gik det op for hende, at jeg virkelig havde et Hjerte ogsaa for hende og det varede da ikke længe før hun med Inderlighed og Kjærlighed kom mig imøde, saa at jeg med sand faderlig Ømhed kunde tage hende i mine Arme og kjærtegne hende som om hun var mit eget, kjære Barn og hun klyngede sig med ikke mindre Hengivenhed til mig og forsikkrede mig hvor glad hun nu var over denne Samtale og hvor let hun var om Hjertet, thi nu havde hun Tillid til mig, at jeg virkelig havde handlet med hendes Lykke for Øie og hun tvivlede ikke mere paa, at hvad jeg som kjærlig Fader gjorde, ogsaa vilde være til hendes sande Vel.

Nu troede hun ogsaa at kunne indsee, at en alvorlig Prøvelse var fornøden eller idetmindste til Eders Bedste og hun vilde nu med Taalmod bære den og haabe det Bedste af Fremtiden.

For at forebygge, at hun muligt skulde hengive sig til en Illusion, maatte jeg gjentage, at denne Fremtid i hvert Fald var noget fjern, da det vilde kræve Tid forinden Du kunde blive hvad Du burde være som Christen, som Mand og som Borger og at det ganske afhæng deraf om hendes saavel som mine kjæreste Ønsker og Forhaabninger kunde gaae i Opfyldelse, hvortil hun svarede, at dette begreb hun nu godt.-

Denne første Sammenkomst med E. kom saaledes til i Inderlighed og gjensidig Forstaaelse at danne et glædeligt Sidestykke til min sidste Sammenkomst med dig paa Reisen til Korsøer. Da jeg nu veed, at hun har Tillid til mig og oprigtig Hengivenhed, troer jeg, at kunne virke gavnligt

paa hende og det vil derfor være mig en sand Glæde, at see og tale med hende ret ofte.- Men det vilde give Anledning til Gisninger osv, hos hele og halve Bekjendte (hvilket jeg for hendes Skyld maa

afværge) dersom der indtraadte et altfor paafaldende Omslag i hendes Forhold til it Huus. Denne Forandring maa derfor foregaae succesive. Igaar var hun herude og besøgte din Moder, medens jeg var i Byen; hun havde ogsaa da udtalt sin Glæde over at have lært mig rigtigt at kjende.

Imorgen skulle vi see en lille Kreds hos os af Niensens og Djørupperne ofl. hvor hun ogsaa kommer.-At denne Meddelelse vil skaffe Dig en stor Glæde kan jeg let indsee, men for at Du ikke skal hengive Dig til fordærvelige Illusioner, maa jeg tilføie, at jeg efter at have lært E. noget nærmere at kjende, er blevet bestyrket i min Overbeviisning om, at I, saaledes som I endnu ere, ikke vilde kunne gjøre hinanden lykkelige. Om I efter en yderligere Udvikling med Tiden ville blive istand dertil, er et Spørgsmaal, som kun Fremtiden kan besvare. Nu siger min Menneskekundskab mig kun, at der er Mulighed baade for et Ja og et Nei.- Gid Du maa faae Øiet op for denne dobbelte Mulighed og mindes at Afgjørelsen væsentlig beroer paa, hvad Du bliver til!

Din hengivne Jacobsen

Din Moder skriver først næste Gang; hun beder at hilse Dig

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARLSBERGFONDET

Kjærligst
Fredag Formiddag.

Just som jeg staaer i Begreb med at afsende dette Brev, modtager jeg dit, som glæder mig intet mindre end mit har glædet Dig, thi omsider begynder Du nu at forstaae mig. Glem ikke den Erfaring Carl! Du har gjort om det Urigtige i de Forestillinger, hvortil Du dog aabenbart i saa høi Grad har hengivet Dig i fuld Tillid til deres Rigtighed! Jeg frygter for at det er en arvelig Feil hos Dig, som Du vil have ondt ved at udrydde, men dersom Du i Aftes havde seet E. sidde i et Par Timer paa mit Knæ

med Hovedet paa mit Bryst, i kjærlig Samtale, vilde Du dog vist være bleven rød af Undseelse over din Vildfarelse.- Dette er ikke nogen Bebreidelse men kun en kjærlig Paamindelse, som jeg haaber Du nu vil forstaae, ligesom E. forstaaer det Hjertelag, hvormed jeg siger selv det Alvorligste.

Om Bryggeriet har det ogsaa glædet mig meget at modtage din udførlige Meddelelse. Jeg har en hel Deel Spørgsmaal endnu at gjøre, men det maa beroe til næste Gang.-

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARISBERGFONDET

sigelig skatagelighed for den Saestikkeling,
at det nok skalen af min Gænde des Gænde
nødtagt mig det at sandte for mig gjænde.
Lært da jeg Gænde istænd auctant Allt sand
jeg midde at sigs og det Plukning der Gænde
Gændigt om Gændt og Lægget Gænde, idet jeg
- mistet meget meget - forfærdigt Gænde for
and det Gænde mig for Gænde, get det og for
Gænde, at jeg mistelig Gænde at Gænde og for
for Gænde og det maade da det længe for sin
med Gudstilighed og Gændelighed dem mig indd
for at jeg med sand, færdelig Gænde Gænde
læge Gænde i min Arme og Gændegne sand
for om sin mas mit eget, Gænde Arme og
sin Gændte sig med det minde færdigst
det mig og forfærdigt mig for glad sin in
mas om Arme Gændte og for det sin
mas om Gændte, det in sand sin Gændte
det mig, at jeg mistelig sand sandte med
Gænde sig det for det og sin inddet det
man for, at sand jeg for Gændigt Gænde
Gænde, og for mit man det sandte sandte the.

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARISBERGFONDET

afsaagst den som det indtaatte at alle her gaafaldt
Omfang: Guds Barmhertighed til mit Jænder. Deres
Saaendinger med deres saagaar paaordene. Igaar
naar sin Jænder og betagte sin Moder, medent jeg
naar i Løjen; sin Jænder ogsaa de indtalt sin Glæde
aars at Jænder laad mig rigtigt at Jænder. Igaar
stille mig for en lille Tænder for os af Næstens og
Ojensgæng, og, Jænder sin ogsaa Sammen. —
At deres Barmhertighed mig skaffe mig en stor Glæde
kun jeg det indtaatte, men for at den ikke skal Jænder
giver mig det fordommelige Illusioner, men jeg det
færdig, at jeg efter at Jænder laad E. noget mere
at Jænder, er blevet betagte i min Omsorg,
mig om, at I. saaledes Jænder I. anden en, ikke
nilde Jænder Jænder Jænder Jænder. Om I
efter en godvillig og Barmhertighed med Liden vilde
blive i haand det, er at Ojensgæng, Jænder Jænder
Saaendinger kan haabaa. Min Jænder min Barmhertighed
Jænder mig Jænder, at det er muligt haad for et Jænder
og et Jænder. — Gid den med Jænder Jænder og for deres
Barmhertighed muligt og indtaatte at Afjænder I. og
Jænder berøver Jænder, Jænder den Barmhertighed til!
— sin Jænder Jænder

1667 a.
3

London den 17de Decbr.

Jætt saa jeg snart: Begreb end at offeend
Mr. Lewis, medtoges jeg det, saa gledes mig Mr.
Widdowson end med Lew glædet sig, Wi anbefaltes
begjænde di om at forstaae mig. Glem ikke
den forfaring, Carl! di for sig gjæst om det
Urigtige i de Luftbeholdninger, forat di dog aaben-
baer i for sin Grad for forjætt sig i færd
Tillid til den rigtighed! - Jeg forjætt for
at det er en aarvelig Feil for dig, saa di mit
saa end end at indig Mr. Lewis for di: Allet
Lunde for E. fælle: at for Lewis saa mit Lew

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARLSBERGFONDET

end Jætt med mit Blyt; i Gærlig Samtale,
sidd du dog mit nærre bleve vied af Gudskælf.
ans din Nidfaulst. - Atte er Atte augen betone;
dette er min Gærlig Samvindelst; som jeg
Jætt du min mit faulst, ligesom G. faulst
at Jættelag, Jætt jeg siget selv at Alsværligst.

Om Blyt mit selv at og/aa glædt mig meget
at værlige din indfarlige Modværligst. Jeg selv
en selv det Opogt manns anden at gjær, man
at man bære det værlig Gærligst. -